

BESZÁMOLÓ

7.a osztály

1. nap

Hajnalban találkoztunk az iskola előtt, az eredetileg 4 órára megbeszélt időpont helyett a busz csak 4.45-re érkezett.

Az első megállónk Arad volt, ott csatlakozott hozzánk az idegenvezető, Judit néni is. Az első hely, amit meglátogattunk, az az Aradi 13 vértanú emlékműve, amit meg is koszorúztunk. Az emlékmű 4 oldalára fel vannak sorolva a vértanúk nevei, azt a 4 vértanút, akit golyó általi végeztek ki „kegyelemből”, azok neveit egy oldalra írták. A diákok az előkészület során az Aradi Vértanúkról tartottak előadást.

Útban Déva felé az idegenvezető mesélt a Romániában élő népcsoportokról, a román népről, a cigányságról, a székelyekről.

Románia 40 megyéből áll, ebből 16 megye Erdélyben található (10.000 km²). Erdély Románia 30 %-át teszi ki körülbelül. Itt kb 1.000.000 magyar lakos él. A románok eleinte nagyon cudarul bánnak a magyar kisebbséggel, nem engedélyezték, hogy magyarul kerüljön be az anyakönyvbe a név. Románosított változatot írtak csak be az anyakönyvbe, emiatt az itt élő magyarok igyekeztek olyan magyar neveket választani, aminek nincsen magyar megfelelője pl.: Csaba, Tünde, Kincső, Örs stb...

A románok évente kb 5.000.000 juhot tenyésztenek, népi mesékben fontos szerepet játszik a juhász mert maguk is juhászok. Erdély jelentős bányászati kincset rejt, emiatt cseheket és szlovákokat telepítettek Romániába. A betelepített csehek meghonosították a sörfőzést. A cigányság sajátos népi viseletet hord és szokásaikat, kultúrájukat szigorúan tartják, őrzik.

A székelyek magyarok, ők biztosították a határ védelmét. Kultúrájukban fontos szerepet játszik a székelykapu. Ez egy hatalmas kapu, amely egésze fafaragvány, 2 bejáratot foglal magába, egyet a személynek, egyet a kocsinak. A kapu mindig nyitva van, mert a székelyek vendégszeretőek, a fafaragványok szimbólumokat és családi történeteket mesélnek el. A magyar falvak kb 200 km hosszan helyezkednek el kb 300 km messzeségben a jelenlegi magyar határtól.

Dévánál megáll a busz, itt körbe sétáljuk Déva várát a hegy aljánál. A vár felújítási munkálatok miatt zárva, jelenleg egy „sikló” szerű felvonót építenek a várhoz. A várat az útról, távolabb a megállóhelytől tisztábban látni, nagyon magas hegyre épült, ahogyan azt Kőmíves Kelemen is megírta: „... Magos Déva vára...”. A vár a történelem során mindig jelentős szereppel bírt, tulajdona volt több magyar nagyúrnak, mint pl Hunyadiak, Báthoryak.

Út közben egy mosdószünetre és rövid sétára megállunk Gyulafehérváron, ahogy megtekinthettük a csodálatos, gótikus stílusban épült Szent Mihály székesegyházat. A templom belsejében Hunyadi János és Hunyadi László szarkofágját látjuk.

A nap végén megérkezünk a Hintó panzióba Székelyudvarhelyen, ahol már várt minket a meleg vacsora.

2. nap

9.30: elindulunk másfél- két órás gyalogtúránkra, melyen a Korond környéki dombokon haladva elérünk az Erzsébet forráshoz (vagy más néven a Fingóhoz), melynek vasas-sós vizét asztali vízként használják a helybeliek, gyomorbántalmakra javallott. Innen elsétálunk a sóhegyhez, mely évről évre változik, majd a Csiga hegynél folytatjuk felfedező túránkat. Az itt feltörő sósvizek, meszes lerakódások eredménye a korondi aragonit, melyet “székely drágakő”-nek is neveznek. A csigadombi aragonit telep 1,5 hektárnyi területen fekszik, és még ma is Románia legnagyobb aragonit-előfordulása. 1980-tól földtani védett területté nyilvánították. Innen Árcsóra érkezünk, ahol egy félórás pihenőt tartunk a helyi fogadónál, a gyermekek számára pedig kincsvadászatot szervezünk. Nagy Sándor kincsei után kutattak melyet a hiedelem szerint Nagy Sándor Dáriusz király elől menekülve a környéken rejtett el.

Az első állomásunk a második napon a Parajdi Sóbarlang volt. Egy kicsi, tömött busz vitt le bennünket a sóbarlangba, úgy éreztük magunkat, mint New Yorkban a metróban. A busz 10 perc alatt megérkezett a 7 szintes mélységű bánya 3. szintjére, a látogatóközpontba. A buszmegállótól még jócskán kellett lefelé lépcsőzni, hogy a látogató csarnokba érjünk. Itt az idegenvezetőnk ismertette velünk a helyi tudnivalókat, majd kaptunk szabadidőt. Ezen a szinten rengeteg büfé, VR szemüveges szimulációs játék, mászópálya és játékgép volt. Szórakozással telt sz idő.

Korond környékén a föld nem gazdag olyan ásványi anyagokban, amikalkalmassá tenné a területet a mezőgazdaságra, állattenyésztésre, ezért a helybelieknek más kereset irányába kellett szakosodniuk, így alakult ki a fazekasság és taplászás.

Korondon megismerkedünk a taplógomba és az agyag megmunkálásával helyi kézműves emberek szakszerű bemutatója által. Korond első írásos említése: 1333 - pápai tizedjegyzékben, napjainkban Hargita megye nagyközsége, egyik legdinamikusabban fejlődő települése. A község lélekszáma 6394 (2022). A taplászás munkafázisaira külön szakosodtak a taplász családok tagjai, jelenleg 7 család foglalkozik ezzel Korondon. Az első munkafolyamat a gomba begyűjtése, majd 1-2 hónapig füllesztik. Ezt követően

letakarítják, kalapáccsal ütögetik, nyújtják. A kikészített taplóból terítőt, kalapot/ sapkát, táskát készítenek. Tűzgyújtásra kiváló, megőrzi a szikrát. Sötétebb színárnyalatot vasalással lehet elérni az anyagon.

A fazekassággal, mint kézműves tevékenységgel is közelebből megismerkedtünk egy családnál, ahol elmondták, hogy egy bögre, tányér vagy váza elkészítéséhez, legyen az bármilyen kicsi vagy nagy, összesen 26 alkalommal kell kézbe venni. Korondon a fazekasság is családi „biznisz”, a fazekalás férfi munkának, a virágozás (díszítés) női munkának számít.

Hagyományos háromfogásos ebéd a vármezői campingben, ebéd után alkalmunk nyílik a campingben levő jurta sátrak megtekintésére, a vállalkozókedvűek pedig részt vehetnek a cipósütésben.

Szovátán körbesétáltuk a Medve tavat. Ez a beszakadt só medrében keletkezett medve alakú mélyedésről kapta a nevét, amit feltöltött a víz, csodálatos erdei környezetben, nyaraló-pihenő övezetet alakítottak ki a tó környékén.

Indulás szekérrel erdei úton az Égerfás tóhoz, amely a benne található fák miatt a Gyilkos-tó kicsinyített másának érzését kelti. Megpihenünk a tóparton, a Várhegy alatt, melyet egykor a rege szerint Tündér Ilona – akinek vára Mikházán volt – lánya lakta. Visszafelé megnézünk egy pisztrángtenyészetet, hiszen Vármezőn van Románia legnagyobb 50 tóból álló pisztrángtelepe. Visszaérkezünk a campingbe, ahol meguzsonnázunk a frissen kisütött cipókból, házi lekvárból és hozzá gyógynövényekből készített teát iszunk. A lekvárok közül igazi különlegességnek számít az áfonya lekvár, illetve dzsem, ami kevés cukorral elkészítve sok vitamint tartalmazó édesség.

3. nap:

Kirándulás, Lovaglás Homoródon. A nagy létszám miatt a lovaglásra nem jutott fejenként sok idő, de mindenki számára ez volt az egyik legkedvesebb program. A lovak közelsége meghozta mindannyiunk jókedvét. A csoport felváltva lovagolt a karámban vagy terepen, vezetővel, ez egyéni választás és egy rövid” szintfelmérő” alapján dőlt el, hogy ki melyik csoportban vehetett részt a programon.

Ezután egyik helyi panziónál ebédelünk, majd irány Segesvár, ahol meg nézhettük Petőfi egyik szállását és a többi védett épületet. Segesvár municípium, Erdélyben, Romániában Maros megyében. Ez után elengedtek minket piacozni ahol sok szép karkötőt vettünk és mivel az idő engedte fagyizni is elmentünk.

A Tanács torony téren található a hajdani Vlad Dracul család háza, amelyben a feltételezések szerint a rettegett Vlad Tepes született. Havasalföld egykori uralkodójának fia messze földön elhíresült kegyetlen kivégzései miatt, a melynek során megszabadult ádáz ellenségeitől. Ebből született a világszerte ismert Dracula legenda is.

A közeli fehéregyházi síkságon játszódtott le a segesvári csata ahol a Bem József vezette forradalmi magyar hadsereget 1849. július 31.-én legyőzte a Luders vezette orosz hadsereget. 1852-ben emlékművet állították

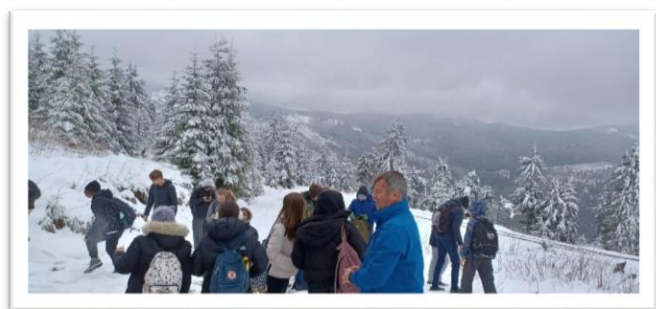
Skariatín orosz tábornok tiszteletére, aki ebben a csatában halt meg. Általános vélekedés, hogy ebben a csatában halt meg Petőfi Sándor is Segesvár és Fehéregyháza környékén. Petőfi Bem József csapatában harcolt, mindenképpen ott akart lenni az óriási létszámfölénnyel szembeszálló Bem csatájában. Mivel nem volt szerepe az ütközetben, tétlen szemlélőként figyelte annak kimenetelét.

Az emlékművet 1897-ben állították fel. Az első világháború után Segesvár az Osztrák-Magyar Monarchia összeomlása következtében a Román Királyság területére került.

Utána Székelyudvarhelyen a városlátogatás egyéni formában zajlott. A diákok csoportokba rendeződve teljesítettek feladatot, kinyomtatott képek eredetijét kellett egy előre meghatározott útvonalon megkeresni és lefényképezni. A csapatjátékból vetélkedő lett, az útvonalon Székelyudvarhely látványosságaival. A nyereség maga a tapasztalat volt, minden csapat teljesítette a kiszabott feladatot.

4. nap

A bőséges reggelit követően busszal megyünk Ivóba, ahol már vár bennünket a traktor, ami felvisz a Madarasi-Hargitára. A Madarasi-Hargita (románul Harghita-Mădăras) a Hargita-hegység és a Székelyföld legmagasabb hegye, egy egykori sztratovulkáni kráter peremének északi maradványa. A nehezen felismerhető kráterperem többi hegycsúcsa az Oltárkő (1358 m), a Rákosi-Hargita (1755 m), a Madéfalvi-Hargita (1709 m) és a Csicsói-Hargita maradványa (1756 m). Ezek alkotják a Keleti-Kárpátok egyik legnagyobb vulkáni maradványát. Az egykori kráter szélessége 5 km. A déli oldalból ered a Hargita leghosszabb folyóvize a Vargyas-patak. A Madarasi-Hargita régi elnevezései: Galusz-tető, Nagy-Hargita, Havas, Nagy-havas, Nagyerdő. A Madarasi-Hargitát sokszor emlegetik úgy, mint a székelyek szent hegyét.

A traktor a menedékház előtt 200 méterrel elakadt a nagy hóban, ezért azt az útszakaszt gyalog tettük meg. A csúcstámadáshoz erőt gyűjtve beszaladtunk a menedékházba egy mosdózási lehetőségre, majd nekivágtunk. Akkora volt a hó, hogy a hegyre felfele egy nyomvonalon haladtunk egymás mögött, fújt a szél és esett a hó vagy dara. A láthatási viszonyok gyengék voltak, olyan nagy volt a köd, hogy a sor elejét is nehezen láttuk. A hegy tetején a szobornál fényképezkedtünk, gyönyörködtünk a havas tájban. Hihetetlenül nagy, combig érő hóban tapostunk. Mielőtt visszaindultunk volna a menedékházba,

átmentünk a „másik csúcsra” a kopjafákhoz. Volt ebben valami magasztos, a sok kopjafa és az ítéletidő.

A Madarasi-Hargita szobránál nagy volt a tömeg, folyamatosan érkeztek a turistacsoportok. A visszaút sem volt könnyebb a nagy hóban. Amikor visszaértünk a menedékházba, meguzsonnáztunk: zsíros házikenyér hagymával vagy szilvalekváros kenyér, tea, frissen sült kalács. Ahogy végeztünk indultunk vissza Ivóba traktorral.

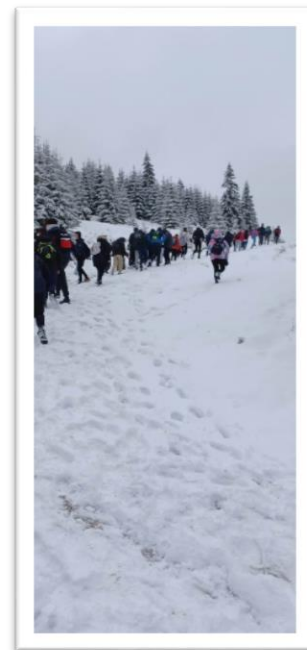
Majd visszaérkezés a Torjai panzióhoz, Grill-party, ami jó közösségkovácsoló erejű programnak bizonyult.

5. nap:

Torján csupa nagy dolgokkal találkozhatunk, mégpedig a világ legnagyobb kopjafájával, illetve a világ legnagyobb székelykapujával.

Utunkat folytatjuk Kézdivásárhelyre, ahol a különleges udvarterekkel ismerkedünk meg. A város főterén több mint 70 udvartér található. Az udvartereket a mesterek alakították ki, amikor a kőépületek mögötti udvarokba építették a műhelyeiket, amelyben a termékeiket gyártották. Az egyik ilyen udvartérben megnézzük a múzeumot, ami főleg “baba múzeumként” emlegetnek, mert az összes erdélyi és magyarországi népviselet képviselteti magát egy-egy babapáron. A babamúzeum persze nem kizárólag a népművészetről szól, a céhes mesterek korabeli címerei, eszközei.

Kézdivásárhelyen megkóstoltuk a helyi Rigó Jancsi cukrászda remekeit, ahogy nagy örömünkre pizzát is lehetett rendelni!

Visszafelé útba ejtjük Maksát, ahol Gábor Áron, a nagy ágyúöntő sírja előtt tisztelgünk az általunk 2018.

évben állított kopjafánál. Gábor Áron katolikus határőr családba született. Az 1848–49-es forradalom és szabadságharc ágyúöntője és tüzértisztje a feketeügyi csatában esett el, holttestét Nagy Sándor hadsegédje elrejtette, hogy ne derüljön ki a tábornok halála. A harcok végeztével Eresztevényben temették el, ahol emlékére 1892-ben emelt emlékmű körül kopjafarengeteget állítottak és mára a magyarság emlékhelyévé vált. Katolikus létére református temetőben nyugszik.

Iskolánk kopjafát állított a tiszteletére, amelyet meg is koszorúztunk utunk

során. Turista-szempontról nehézség, hogy forgalmas országút mellett található a kopjafa. A kopjafát körülállva elénekeltük a Székely Himnuszt.

Hazafele hosszú volt az út, későn értünk az ágyba Budapesten...

Újlakiak a régi hazában

7.b és 7.c osztály

2023. április 24., hétfő

Április 24-én, Sárkányölő Szent György napján, kora reggel indultunk Erdélybe, hogy felfedezzük páratlan természeti kincseit, történelmi emlékeit.

Csaknem 2000 kilométeres utazásunk első állomása Arad volt. A Maros folyó partján fekvő város régi magyar történelmi emlékeket, épületeket őriz, sok látnivalót kínál. Megkoszorúztuk az aradi vértanúk síremlékét. Leróttuk tiszteletünket a hősök előtt, elénekeltük a magyar himnuszt.

Majd folytattuk az utazást. Csodáltuk a szép erdélyi tájakat, vadregényes vidékeit.

Következő megállónk Déva volt, ahol a megcsodálhattuk a Déva várát, melyről már oly sokat hallottak, tanultak a gyerekek, így életre kelt számukra a fölöttünk magasodó méltóságteljes vár. Déva utcái, a régi „magyar utca” régi épületei, a templom, a Bethlen-kúria. Régmúlt idők emlékeivel simogatta meg a gyerekek lelkét, emlékeztetve őket a múltra és jelenre, valamint a jövőre, aminek ezen emlékeket őrizni kell.

Ezután az egykori erdélyi fejedelemség virágzó fővárosa volt a következő megállónk, megnézhattuk a Szent Mihály székesegyházat, mely a Szent István király által alapított erdélyi püspökség központja volt. A gyerekek megilletődve hajtottak fejet nagyjaink, Bocskai István fejedelem, Hunyadi János és két fia Hunyadi László és János szarkofágja, valamint Erdély első fejedelme, János Zsigmond maradványai előtt. Sajnos Márton Áron püspök kriptájába nem volt lehetőségünk bemenni.

Majd megcéloztuk a szállásunkat: Székelyudvarhelyen, a Hintó panzió fogadott bennünket.

2023. április 25., kedd

Utazásunk második napján elsőként a parajdi sóbányát látogattuk meg, ahol egy órát töltöttünk.

Parajd után Korondra vezetett az utunk, ahol Korondon ellátogattunk Páll Antal fazekasműhelyében, ahol bemutatta maga a fazekasmester a gyerekeknek a korongozás művészetét, a felesége a kerámiák írását, és úgy bántak velünk, mintha otthon lennénk. Különös érzés volt, hogy bár a magyar határ túloldalán vagyunk, messze Budapesttől, mégis vendégszerető magyar emberek fogadtak bennünket Székelyföldön, és nem voltak nyelvi akadályok, hiszen magyar nyelven beszéltek hozzánk. Korond is egy igazi magyar település! Egy helyi magyar iskolába is ellátogattunk, ahol bemutatták Korond nevezetességeit, a több százéves múltú Korondi Szakközépiskolában.

A gyerekeket már az iskola előtti téren lenyűgözte a Miholcsa József „Erős várunk nekünk az anyanyelv” kompozíciója, hiszen számos magyar író nevével találkozott az iskolában, mely számukra Korond iskolája előtt visszaköszönt.

Nagy szeretettel fogadtak minket, az iskola igazgatónője az iskola bemutatásán túl előadással készült, melyben bemutatta a történelmi Székelyföldi székely székeket, majd Korondra közelítve a település földrajzi fekvését, népességét és természeti kincseit (borvízforrásai, aragonit, andezit, agyaglelőhelyei, erdei). Részletesen kitért a taplászásra, mint jellemző, hagyományt őrző tevékenységre. A gyerekek megismerhették a taplógombát, mint nyersanyagot, majd kezükbe vehették a taplógombából nyert, formálásra már alkalmas anyagokat.

A keddi kirándulást a Medve-tóhoz tett látogatással zártuk. Sóvidék egyik legszebb települését, Szováta-fürdőt látogattuk meg, ahol körbe sétáltuk a sókarszton kialakult, a világ legnagyobb heliotermikus tavát, a Medve-tavat, elismerően nyilatkoztak a csodálatos erdei környezetről. A gyerekek megtekinthették sétánk során néhány régi, a monarchia idején épült villát is..

2023. április 26., szerda

Reggel nekiindultunk a magyar tájnak: elsőként a Nyerges-tetőt kerestük fel, ez egy 878 méter magas hágó Hargita megyében. Megcsodáltuk a jellegzetes erdélyi kopjafákat. Ide a világ számos pontjáról hoztak keresztet, kopjafákat, magyar zászlókat a világban szétszóródott magyarok. A nyergestetői csata, a magyar szabadságharc egyik leghősiesebb csatája. Az 1849. augusztus 1-jén lezajlott ütközetben ezer székely próbálta megállítani az erős túlerővel rájuk törő orosz-osztrák csapatokat. Leróttuk tiszteletünket a székely hősök előtt.

Kányádi Sándor -Nyergestető című versével tisztelgett a hősök előtt

<https://www.nyergesteto.hu/hu/kanyadi-sandor-verse/>

A Nyerges-tetőn tett látogatás után Maksa következett, ahol Gábor Áron síremléke látható. Leróttuk tiszteletünket. Iskolánk állította kopjafát megkoszorúztuk, büszkeséggel töltött el bennünket, hogy a mi kopjafánk is őrizheti a magyar nemzeti hős, az 1848–49-es forradalom és szabadságharc ágyúöntője, Gábor Áron emlékét.

Az igazán tartalmas nap végén Kézdivásárhely nevezetességeit néztük meg. A kis székely város lakói a mai napig döntő többségében magyarok. Kézdivásárhely nevezetes arról, hogy fennmaradt úgynevezett udvarteres városszerkezete. A főtér körül több mint 70 udvartér található. Ott jártunkkor a székely határőrség tisztiiskolájának restaurálása folyt, amely 1817 - és 1823 között épült késő klasszicista - stílusban.

Majd meglátogattuk a szejkefürdői mini-Erdély parkot, ahol ismerősként köszöntöttek a látott várak, épületek, és azok, melyek még ismeretlenek voltak számunkra, felhívták a figyelmünket, hogy vissza kell még térni ide.

2023. április 27., csütörtök

Ezen a napon a székelyek szent hegyét, a Madarasi Hargitát másztuk meg, ami 1801 méter magas. Pazar látvány fogadott bennünket: a fenyőfák őrizte hegyet hófehér hótakaró fedte, igazi téli hangulatba cseppentünk. Különleges élmény volt április végén. A hargitai hegyi túra kimerítő volt, de mindenki sikerrel vette az akadályokat, büszkék voltunk magunkra, hogy mi is feljutottunk a Madarasi Hargitát őrző turul madárig!

2023. április 28., péntek

Minden jónak vége szakad egyszer, érkezett az erdélyi túra utolsó napja is. Sok mindent láthattunk ezen a napon is az autóbusból, de csak Segesváron álltunk meg, Petőfi Sándor emlékhelyét kerestük fel. Petőfi Sándor 200 éve született, így ez a program méltó megkoronázása volt az erdélyi túránknak. Segesvárott, az Erdély legfestőibb középkori várnegyedét a Világörökség részét képező segesvári várat látogattuk meg, mely a Nagküllő felé emelkedik, rálátást nyújtva a régi, vár köré szászok által épített házakra, utakra. Minden apró háza, kapuja, macskaköves utcái, az Óratorony kapuja, a diáklépcső, a világhírű szász-evangélikus gimnáziumépület a szászok történelméből adott hozzá egy parányi részt a gyerekek tudásához.

Felejthetetlen élmény volt ez az út. Átkeltünk a határon, de mégis olyan volt, mintha itthonról hazamennénk. Ezt az érzést erősítette bennünk, amikor Csoma nagymamája meglátogatott bennünket a Hintó panzióban. Ő ugyanis Székelyudvarhelyen él, és saját készítésű finom pogácsával kedveskedett nekünk.

Mi a tanulság? Az, hogy hiába rajzolta út a történelem az országhatárokat, a Kárpát-medence magyarsága lélekben és nyelvben egységes marad!

Késő este érkeztünk haza, fáradtan, de élményekkel telve! Ezúton is köszönjük a lehetőséget mindazoknak, aki lehetővé tették, hogy ellátogathattunk Erdélybe!

